

Nr. 9 (37)/ SEPTEMBRIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Ușoare modificări pe axa destinului
(secvență dintr-un roman nenăscut)

Gruia COJOCARU

În compania deținută de indieni era rumoare. Nori negri curgeau isteric de la birourile administrației înspre personalul din producție. Se călcau pe ștaifuri din ce în ce mai des, de vreme ce comenzi aveau din ce în ce mai puține, materia primă se procura mai greu, iar costurile de producție crescuseră alarmant. „*Climat propice de dezvoltare*”, ai zice cochetând cu umorul negru. De vină, la prima vedere, era războiul fratricid din Ucraina, care înfulecase binișor din fluxul economic al Europei. Și în companiile din România hemoragia de capital producea daune. Nu în toate, unele, mai ales cele adăpate de stat, chiar prosperau. Oportunismul economic, mufat politic la jugulara finanțelor statului, funcționează eficient peste tot în lume, mai ales când sunt conflicte regionale cu implicații planetare.

Cutremurele, războaiele, pandemiile marchează încheierea unui ciclu istoric de dezvoltare al umanității, făcând trecerea la o altă etapă, nu neapărat mai bună, mai dreaptă, mai înțeleaptă ori mai îmbelșugată. Firmele și companiile sunt ca oamenii – falimentează, deși până mai ieri duduiau în conul abundenței, ori intră peste noapte în inima opulenței, tăind orizontul după alt calup de reguli. Esențial rămâne maximizarea profitului și reducerea la minim a pierderilor, uzând de orice pârgie de la limita legii. Iar dacă-ți dă mâna, ori tupeul, te pliezi pe sub normele sociale, câtă vreme n-ai prăjina lui Bubka pentru a zbura peste ele – știi, desigur, povestea cu boul, cățelul și leul în fața legii.

Indienii miliardari de la „VARROC” acumulasera datorii imense la bugetul de stat încă din perioada de boom economic. De ce să plătească, dacă nu le pune nimeni sula-n coaste?! Statul român nu dormea – oricât ar crede unii cusurgii contrariu! –, avea logica sa de *fazan*, care dădea roade pe termen lung. Corpurile sale de control, de la poliție la ANAF, erau ocupate cu tarabagii din piețe și bătrânelele care, la colț de stradă, vindeau ceapă, pătrunjel și ouă de la păsările de curte. „*De jos trebuie tăiată evaziunea fiscală, mamaie!*” De asemenea, buticarii din zonele urbane și rurale erau periați săptămânal, nu cumva să le fi crescut „bretonul” și să ascundă vreun pachet de țigări de contrabandă, ajuns în piață grație indulgenței pe care-au cultivat-o vigilant băieții din vămi. Așa că pe acești amărășteni și semi-amărășteni era vital să exerciți presiunea, ca în final să-i distrugi economic. Măcar începi de undeva, și de unde-ai putea începe, dacă nu din carnea moale a *jivinei*?! Până la urmă, e un argument, care se transformă într-o bilă albă și pentru *Direcția de Investigare a Criminalității Economice*... Iar obiectivele Bucureștiului au finalitatea dorită din clipa în care statul și-a lăsat pe apa sâmbetei suveranitatea – plată pentru accesul în clubul european. Același club pe care englezii, simțindu-i falimentul, l-au ejectat la timp. Însă, până una-alta, rechinii economici transnaționali pot respira în voie, sporindu-și profitul, acoperind segmentul de piață în care supraviețuia atât cel din zona de subzistență, cât și acela care se căznea să intre în palierul cu venit mediu.

Cu cât ești mai mare, mai fioros ori mai ancorat cu fire nevăzute în zenitul zilei cu atât mai greu se agață cineva de tine. În savană, de pildă, elefanții sunt privilegiați, dintre feline doar anumite grupuri de lei s-au specializat în vânarea lor. Ceilalți se prefac că nu-i văd, ferindu-li-se din cale. În perimetrul civilizației umane, se păstrează regula. Astfel, în trafic, spre exemplu, dacă ești într-un „Logan”, orice polițist de la „rutieră” te oprește, te verifică la sânge și, dacă ți-a expirat acu’ două zile trusa de prim ajutor, întocmește rapid procesul verbal de contravenție și-ți trage din tolbă parale și puncte; însă, dacă

ești într-un SUV mai de ultimă generație, „curcanii” te privesc cu coada ochiului și te evită. Ești elefant cu fildeși groși, ascuțiți la vârf, strălucitori, mai înțelept e să nu existe pentru cei care gestionează „savana”. Te opresc doar în situații extreme, în urma unui apel la 112 eventual, iar dacă-s nevoiți să-ți pună fiola, răsuflă ușurați să scape rapid de tine, eventual discutând de complezență, cu precădere despre puterea motorului, și în niciun caz despre detaliile tehnice trasate de fișa postului – asigurarea obligatorie, ITP, accesoriile care-ar trebui să însoțească mașina, tipul de anvelope etc.

La finalul turei de lucru, seara, echipa de conducere a companiei ieși discret, pășind pe vârfuri în fața angajaților.

– Cu regret trebuie să vă anunțăm că suntem în procedură faliment, preciză spășit directorul economic în fața angajaților. Continuăm lucrul în regim de avarie, disponibilizând în etape personalul, în funcție vechime și implicare în companie.

Un curent electric zgudui mulțimea. Suspine, voci sparte, rânjete sinistre, ochi injectați s-au decupat sumbru din tabloul uman. Erau din ce în ce mai panicați, dar făceau eforturi să se dezmeticească, ca după un cutremur care le-a obturat brusc drumul, iar inerția îi proiectase într-un pinten de stâncă. Disperarea însă face minuni. Scoate din burta umanității o tumoră, pe care bisturiul chirurgului o detectează întreagă, în adâncuri, doar arareori. Imediat au început intrigile, că X a sabotat producția, că Y l-a vorbit de rău pe șeful de la resurse umane, care și el era în cârdășie cu portarul cel sprinten și, îngrămădiți la o masă cu doi contabili, în tura de noapte, prizau la greu diverse tipuri de amfetamine. Că duduia roșcată de la personal e amanta inginerului de sistem, iar împreună, în loc să verifice aprovizionarea liniilor de producție o ard prin birouri și ies mai apoi turmentați și cu hainele boțite. Apoi, că băiatul chelios de pe motostivuitoare vine „drojdit” și cu rucsacul plin cu bere, da-i acoperit de alt șef de tură, care-i la calculator, pe jocuri, cât ține programul. Mă rog, în momente de cotitură, când se joacă la ruleta rusească viitorul tău economic, iese la iveală o drojdie de fecale, pe care o credeai descompusă de călcătura timpului. Însă timpul își pierde memoria doar când ți s-a luat totul – bunurile, statutul socio-profesional, sănătatea, viața. Altfel, e Fratele cel Mare orwellian, care-a reținut esențialul, amănuntele, scânteia intenției. Și te caută.

Da, te caută, așa că fugi, fugi omule, fugi! Jocul e incitant, vezi că te prinde cleștele din urmă, măcar că ești victimă ori călău. Chiar n-are importanță.

După cum se aștepta, Tiberiu a sărit din schemă printre primii. Era încă nevoie de el, însă conflictele pe care le avea cu unii șefi erau tolerate din ce în ce mai greu. Și-apoi lipsea adesea de la program, ancorat într-o beție sfârșită la camera de gardă a spitalului de urgență – cu niscaiva degete rupte și dinți sparti –, ori în așternutul unei dudu, care-și reseta sânguincios viața amoroasă. Ar fi putut fi eliminat din serviciu de mult, însă rapiditatea și lejeritatea mânuirii motostivuitoarelor l-au salvat. Nu și când au început să curgă disponibilizările.

Și-a depus CV-ul la mai multe companii. A primit rapid undă verde la trei dintre ele. A ales „FLEXTRONICS”, o multinațională care la nivel de Timișoara avea în jur de 4000 de angajați. Domeniul în care funcționa era din zona noilor tehnologii, producând tuburi și componente electronice, părți din sistemele de telecomunicații, subansamble pentru industria automobilelor, IT și a celor din domeniul medical. În România era o simplă sucursală, una din cele peste o sută din mai mult de treizeci de țări, care împreună adunau circa 200 000 de angajați. Centru era în Singapore. Aria de import cuprindea Asia-Pacific, Europa, Orientul Mijlociu, America de Nord și America Centrală, iar cea de export era încă și mai vastă. Gigantul industrial era o gură de oxigen și pentru Tiberiu, care lucra în cea mai mare parte a timpului tot pe motostivuitoare, însă cu salariu mai bun ca la „VARROC” și cu posibilități de creștere financiară în lunile următoare. Era bine, lucra în schimburi, se descurca fără probleme – un pas înainte față de compania indiană.

Andreea îi era șefa directă. Tânără, ca la vreo douăzeci și opt de ani, brunetă, ușor plinuță, cu ochi negri și pielea nefiresc de albă. Licențiată în management. Avea în subordine vreo douăzeci de angajați, unii destul de stângaci în ceea ce lucrau, dar era nevoie și de mână de lucru grosieră. Important era să-și îndeplinească planul. Tiberiu era cel mai eficient dintre ei. Își termina sarcinile de lucru cu trei-patru ore înainte de plecare, iar Andreea trăgea de el pentru a umple golurile lăsate de cei mai lenți din echipă. Tiberiu acceptă o perioadă, însă la un moment dat răbufni:

– Auzi, șefa, eu am venit în companie să câștig un ban pe cârca mea, nu să duc în spate pe te miri cine!

- Știu, Tiberiu, ai dreptate, da' tre' să facem target-ul.
- Și ce treabă am eu cu asta?! Am o sarcină clară aici, mi-o fac, dacă are cineva de comentat, să-mi zică ce nu fac bine și-atât!
- Vreau să încetăm discuția, că nu duce nicăieri! Rămâi, te rog, la sfârșitul programului, te duc eu cu mașina.

Tiberiu se întoarce în zona de lucru și, deși își terminase sarcinile trasate direct, își ajută colegii de echipă cu mai multă râvnă. Ceva din interior îi spunea că trebuie să fie în priză cu toate simțurile. Și cu mansarda. O studia din când în când cu coada ochiului pe Andreea și văzu că-i încordată. Poate chiar derutată. „Nu-i rău deloc!” își spuse el destins, în vreme ce număra niște șurubele pentru bordul mașinilor electrice.

Să numeri trei-patru sute de „buburuze”, care ți se pierd în palme, nu-i o operațiune grea, însă te epuizează nervos prin banalitatea repetiției. Gândul fuge în altă parte și te trezești la jumătatea drumului – uneori mai devreme, alteori mai târziu – c-ai pierdut șirul și trebuie s-o iei de la capăt. Frustrant. Tiberiu a gândit-o altfel: a făcut trei grămăjoare a câte zece șurubele, le-a adunat și le-a pus pe cântar. 48 de grame. „Perfect”, și-a zis, completând *buburuzele* pe cântar până la 480 de grame, după care a mai adăugat cinci bucăți pentru toleranță. Să nu fie în minus, atunci se enervau inginerii și înregistrau un raport – bilă neagră pentru orice angajat. Ar fi putut să le spună și celorlalți, dar ar fi grăbit fluxul de producție, ceea ce-ar fi condus negreșit la reducerea schemei de personal. Îi mergea mintea suficient încât să știe că astfel i s-ar fi trasat și lui noi sarcini de lucru, unde să depună efort suplimentar.

Nu pot să te oblig să lucrezi pentru niște împiedicați, care-și pierd supa din lingură, îi zise Andreea lui Tiberiu în timp ce sorbea o gură de cafea la restaurantul „Moara cu Noroc”. Cu prima ocazie îi voi da afară. Voiam, totuși, să-ți mulțumesc că ai muncit suplimentar fără să fii retribuit. Măcar o cafea să-ți ofer.

Cafeaua o dau eu, zise Tiberiu, comandându-și o nouă bere. Chiar nu bei una mică, de 0,33 mililitri?

- Sunt cu mașina, nu mă risc. Spune-mi, te rog, cum ți se pare munca la *Flex*?
- E cât se poate de ok, colegii sunt cam adormiți, dar merge.
- Parc-ai avea zece ani de practică, îți vine mânășă.
- Da, am o anumită dexteritate moștenită de la bunicul dinspre mamă, din Moldova.
- Dar nu ești din Craiova?
- În Craiova sunt de la șapte ani, dar originile mele sunt din nordul Moldovei. Prima copilărie am petrecut-o la bunici, a fost cea mai bună perioadă din viața mea.
- Normal, primii ani din viață sunt cei frumoși.
- În principiu, așa spunem toți, dar la mine a fost special, libertate totală, nicio îngrădire.

Toate năzdrăvaniile le-am învățat de la bunicul și de la băieții lui. Dar, în sfârșit, n-am ieșit împreună ca să-ți torn basmele copilăriei.

N-am fost niciodată în Moldova, tot ce știu e legat de sărăcie, alcoolism, dar și de Eminescu, Iorga și Enescu.

Da, Moldova e un tărâm al contradicțiilor – spiritul rudimentar, îngust, primitiv se regăsește la tot pasul, la fel și grobianismul, bețivăneala, neamul prost, dar dacă insiști și treci răbdător de ambalaj descoperi adevărate insule de înțelepciune și sensibilitate. Adeseori identifici totul în același individ.

- Mi-ar plăcea să-mi fac un concediu pe astfel de meleaguri.
- E simplu, dacă ești dispusă să ieși din zona ta de confort, te iau cu mine-n patria bunicilor la iarnă, ce zici? o întrebă zâmbind.

Andreea râse subțire, mimând jucăuș cu palmele deschise nedumerirea și disponibilitatea.

- Hai să echilibrăm conținutul discuției, vorbește-mi ceva despre tine!
- N-am ce să-ți spun, e banal totul – am crescut într-o familie cu un APV-ist, știi ce-i aia?
- Da, bineînțeles, taică-tu era cadru militar, armată pe viață, ca și al meu.
- Ooo, similitudini, observă Andreea cu surprindere. Colonel era tatăl meu, urmă ea, singură la părinți, mama era secretară la o fabrică din oraș. Ne-o luam pe cocoasă săptămânal, uneori și mai des, dacă tata venea pe mai multe cărări.
- Mamăăă, să nu zici c-am trăit aceeași viață!

- Vrei să spui că și la voi era la fel?
- Cam așa ceva, da' trebuie să recunosc că eu o meritam din plin. Cu mama era altceva, ea a îndurat gratuit un calvar, care i-a amprentat anii destul de nefast.
- Ridică din umeri, resemnat și se opri așteptând-o.
- Am început munca încă din facultate, atunci tata m-a lăsat în pace, doar mama a suportat șaua în continuare. S-a deprins așa de mult cu ea, că zici că-i placea. Mi-e milă de ea, da-i incapabilă să se desprindă.
- Și-apoi e bună pensioara fraierului...
- Într-un fel ai și tu dreptate! După ce-ai răbdat atâta, să-ți fure alta caimacul cu lovele din mall te frustrează, nu? În sfârșit, aia e!
- Și tu ești singură ori ai pus de-o relație?
- Stau de patru ani cu-n tip, IT-ist, băiat bun, da' nu prea merge.
- Ce nu merge?
- E tot timpul pe jocuri, am impresia că nu-l atrag cu nimic. Știu că-s cam grasă, încerc să slăbesc, nu reușesc și mă deranjează cum arăt, spuse ea cu sinceritate.
- Te găsesc extrem de apetisantă, ai forme voluptuoase, te cunoști prea puțin. Iubitul tău nu știe ce aur neprelucrat deține...
- Hai, fugi de-aici, nu veni cu baliverne, zise cu o voce nemulțumită, care însă nu putea topi încântarea de pe chip.
- Nu exagerez cu nimic, sunt convins că problema e la el, în niciun caz la tine!
- O privi lung, mai mult decât s-ar fi convenit, în decolteul plin. Voia să-i simtă privirea flămândă, jinduitoare. Era o invitație și depindea doar de ea dacă intra în joc. Plusă.
- Te invit la mine, am un vin „Merlot” grozav, ce zici?
- Doar dacă-i roșu, zise ea ironic, privindu-l fix.
- Merlot-ul nu poate fi decât roșu, așa cum laptele știm că-i alb, preciză Tiberiu zâmbind.
- Să mergem, spusese Andreea cu un amestec de hotărâre și nervozitate greu reprimată, am pierdut cam mult timp!
- N-avem nicio oră de când am ajuns aici! se miră Tiberiu.
- Văd că ești și tu bătut în cap, observă ea cu un surâs îngăduitor, da-s dispusă să descopăr și restul, conchise apoi, scurgându-se unduitor printre mesele apropiate agasant.